

Kap in de Abel Tasmanstraat

Waar hebben we het over?

Abel Tasmanstraat, een groenstrook, zoals er meer zijn/waren in Groenlo, een paar bomen en struiken naast een paar tuinen, er tegenover vier huizen en een tuin. Wie er beter naar kijkt, of er dertig jaar lang dagelijks op uit kijkt ziet een leefgemeenschap, waarin verschillende dieren hun nest of voedsel vinden/vonden.

Door ligging en de bewoners een bijzondere strook. Eerder onderdeel van een groter groen gebied in de wijk. Nu in de straten en tuinen aaneen gesloten rijen bomen weg zijn, de enig overgebleven groene verbinding tussen het wijkgroen en de Slingerand en de enige weg voor wat in mijn tuin leeft om bij een groter gebied te komen. Van faunastandpunt gezien is(was) mijn tuin onderdeel van die groenstrook, wat op mijn voedertafel komt leeft in mijn tuin in dit gebied. Een uniek stukje groen in een woonwijk, vlak achter de Slingebeek en een smalle bosrand.

Toch staat dit groen voor elke andere strook, alles ook cultuurgroen is een ecologische eenheid en heeft eigen unieke bewoning.

Ecologische geschiedenis/ontwikkeling/observaties

Vanaf 1973 veranderden de weilanden en het braakland tot aan de Slinge in een woonwijk. Rond 1979 konden de jeugdige Natuurkijkers er elk vogelgeluid leren herkennen. Op voorjaarsochtenden hoorden we het hele zangvogelrepertoire.

Door de bomen in de straten, het gemeentelijke structuurgroen, braakland en weiland, de groene tuinen van de bewoners van dit blok, waren er overal groene faunawegen naar en van de beekrand. Nachtegalen, veldleeuwerik, wielewaal, koekoek, verschillende uilen, en vele andere vogelsoorten, vleermuizen en allerlei kleine zoogdieren, zoals egels, konijnen en bunzing waren te horen en te zien in de omgeving.

De buurt groeide en de huizen drongen het natuurlijk leven terug tot groenstroken, straatbomen en tuinen. De veldleeuwerik^{*1} verdween, andere soorten volgden. Met Boomfeestdag werd groen geplant, schoolkinderen gingen langs de huizen om boompjes aan te bieden voor de particuliere tuinen. Hoge schutting waren taboe, er moesten overal groene afscheidingen komen. Alle straten hadden een eigen boomsoort. Sinds 1980 wonen wij in dit hoekhuis, gekozen vanwege het groen, de fauna en de

¹ * de onderstreepte soorten zijn verdwenen en niet meer teruggekomen.

groene instelling van de toenmalige buren. Vanuit mijn ramen zag ik groen, nergens keek ik tegen huizen of slaapkamerramen aan, mijn tuin werd bezocht door veel soorten dieren, wilde plaatselijke planten groeiden waar ze kans kregen, namen hun soortgebonden vlinders mee.

In de loop van de tijd kwamen er nieuwe bewoners, mede bepaalde veranderingen in tuinen, met elke nieuwe man en elke bezuiniging op groenbeheer veranderde de visie en dat betekende: de zaag in het bestaande groen. Waren er eerst nog genoeg wijkmensen die de natuur in stand hielden, de laatste tien jaar is mijn omgeving kaler geworden dan hij was toen de huizen in aanbouw waren.

Eerder bezwaar

Bij het kap- en snoeiplan van 1992-1993 werd de door schoolkinderen aangeplante windsingel langs de van Kinsbergenstraat gesloopt en alle groenstroken kaalgezaagd, twee van de drie rijen bomen gekapt, de onderbegroeiing tot op de grond weggesnoeid. Van onze uitverkoren en sinds 1973 mee opgebouwde groene woonomgeving was niet veel meer over. Het ecologisch evenwicht was verstoord en de unieke en beschermde fauna was aangetast.

Dat had dus niet gemogen, ons ingediende bezwaar werd gegrond verklaard, er diende in het vervolg in fases gewerkt en rekening gehouden met de aanwezige dieren.

Het duurde vijf jaar voor de verwoeste leefgebieden weer aantrekkelijk werden voor de eerste verdreven soorten. Sommige kwamen alleen nog foerageren, niet meer broeden. Van veel soorten kwamen er maar een of twee paartjes terug.

Overleg, aanpassingen

Sinds de kaalslag in 1993 moest er dus in fases gesnoeid, elk jaar wat in hoogte en breedte, rekening houdend met de aanwezige flora en fauna en als er al tot op de grond teruggezet moest worden zou dat in delen gaan, zodat de fauna zich kon aanpassen. Eerst een deel, zodat de dierlijke bewoners zich kon blijven verschuilen en voedsel kon vinden. Dan, als het eerst deel weer voldoende bescherming bood, het andere deel. Dat had hier in de Abel Tasmanstraat en nu in 2009 ook moeten gebeuren.

Even kon er overlegd, er was een visie op de natuur in de wijk, oog voor het leven hier, er werd gekeken wat er aan bijzondere dieren in een gebied zat, geprobeerd nesten en voedsel niet weg te halen. Er was zelfs sprake van het aanleggen van vlinderhoeken. Het laatste nachtegaalpaartje in het laatste brandnetelveldje werd gekoesterd, er werd geprobeerd het nest te beschermen. Hoewel er geen menselijke buurtbewoners op de brandnetels uitkeken, werden bottelrozen geplant, als bescherming voor de vogel en om het 'slordige' veldje aan het oog te onttrekken. Helaas aan de verkeerde kant van de weg. De spirea werd geheel overbodig verwijderd uit het plantsoen aan de huizenkant en de rozen kwamen er voor in de plaats. De overkant bleef leeg. Tja, toen was wel het geld op.

In het structuurgroen in de Abel Tasmanstraat werden mahonia, waarvan de blauwe bessen iemand overlast gaven, vervangen. Het aantal lijsters en andere besseneters nam door het weghalen van die geweldige bessendragers aanzienlijk af. De loofbomen en

enkele dennen en werden gekapt omdat aanwonenden hinder hadden, de rest werd opgekroond, zodat er geen takken boven de aangrenzende tuinen groeiden. De mahonia werd vervangen door laurierkers. Die zou de kaalte van de opgekroonde dennen tot drie meter hoogte opvullen, zodat er weer schuil- en nestplaatsen zouden komen en er bessen zouden zijn voor o.a. lijsters en duiven.

Door bijvoeren konden we vogels ter plekke houden tot er weer voldoende beschutting en voedsel was. De natuurlijke, zichzelf onderhoudende strooisellaag zorgde ervoor dat er geen ongewenste planten groeiden en voorzag op den duur in voedsel voor insecten-, wormen- en/of muizeneters. Weer duurde het jaren voor er opnieuw ecologisch evenwicht was. Er ontstond zelfs weer soortendiversiteit.

Ondertussen verdwenen alle sierkersen en andere bloesemdragers uit de buurt en iemand eiste kap van de rij bomen(95 cm in omtrek meelbessen) in de Karel Doormanstraat. Toen de bomen weg waren verhuisde de klager. In plaats van tegen een groene weg met leven kijk ik nu, tot en met de school, tegen ramen aan met overwegend metalen rolluiken die bij elk straaltje zon naar beneden gaan. Er kwam geen herplant, hoewel dat wel in het kapplan stond. Ook de bomen aan de overkant werden weggehaald en in omliggende straten verdween nog eens alle hout. De tientallen koperwieken en kramsvogels die bij vorst de bessen kwamen nuttigen, zagen we niet meer in die aantallen terug. De boomklevers en boomkruipers, afhankelijk van dikke stammen om op te foerageren, waren met een paar zaagbewegingen verjaagd. De wielewaal, drie paartjes nachtegalen, koekoek, steenuilen, velduil, bosuil, kruisbek of smelleke, groene specht en middelste bonte specht hoorden of zagen we niet meer, het aantal egels verminderde, wezel en bunzing lieten geen sporen meer achter. De rondgang van soorten om het huizenblok heen en naar de strook bij de beek was onmogelijk geworden. Voor kruiper, klever en eekhoorn bleven alleen de stammetjes van de dennen in de Abel Tasmanstraat over en een paar dikkere bomen in onze tuin. Vanuit onze tuin konden ze dan via twee routes heen en weer naar de beekrand, maar niet meer helemaal rond. Het werd druk in onze tuin, veel verdreven dieren vonden er een plek.

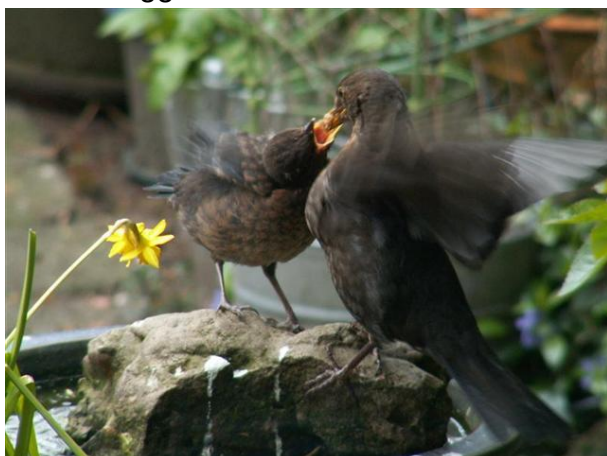
Boomklever

Keep

In 2003 hadden we pas weer een mooie score bij de vogeltelling: vijfendertig nestelende soorten, vele wintergasten op de voertafel en in het omringende gemeentegroen in de Abel Tasmanstraat en Van Kinsbergenstraat. Huis- en ringmussen, heggemus, koolmezen, pimpelmezen, kuifmezen, staartmezen, matkop, zanglijster, grote

lijster, merels, turkse tortels, spreeuwen, houtduiven, groenlingen, vinken, goudvinken, roodborst, winterkoninkje, fitis, tjif-tjaf, kneutjes, keep, tuinfluiter, roodborst, boomklevers, boomkruipers, bonte en grauwe vliegenvanger, zwartkop, spotvogel, spreeuw, ekster, vlaamse gaai, kwikstaart, kramsvogel, koperwiek, goudhaantje, vuurgoudhaantje, sijsjes, europese kanarie, twee koperwieken en tien kramsvogels tijdens vorst, een nachtegaalpaartje, grote bonte specht, verdwaalde papegaaien en kooivogels. Daarnaast nog eekhoorns, drie stel egels, verschillende soorten vleermuizen, kleine en grote libellesoorten, een boomkikker, bruine kikkers, gewone pad en een knoflookpad, konijnen, bunzing, wezel, springmuis, dwergmuis, spitsmuis, verschillende solitaire bijtjes, behangersbij, honingbij, hoornaars en vlindersoorten die als niet meer voorkomend te boek stonden, zoals het landkaartje, koninginpage, en nog vier soorten blauwtjes, verschillende pijlstaarten, kommavinders, beertjes, kleine vos, harlekijntje, verschillende witjes en alle 'gewonere soorten', waterjuffers rood en blauw, vijverjuffers, beekjuffer en sabelsprinkhanen. Het oranjetipje vond bij ons en onder de dennen in het gemeentegroen de plant waar ze afhankelijk van is: look zonder look. De onderstreepte soorten zijn niet meer teruggekomen, alle andere soorten telden kleinere aantallen broedparen.

Merel met jong

Zwartkop

Afbraak/ kap in de laatste jaren

Weer een ander regiem bij groenbeheer en weer werd in een keer tot op de grond gesnoeid, zonder te kijken of er ook dieren leefden. Een overbuur protesteerde. 'Oeps, foutje, nee het kon en moest anders'. Gelukkig liet men de strooisellaag toen ongemoeid. Wel verdwenen look-zonder-look, varkensgras, teunisbloem en het maarts viooltje onder ijverige schoffels. Het nachtegaalveldje werd drie jaar achter elkaar gemaaid, terwijl de jongen nog niet waren uitgevlogen. Het jaar daarop was er geen nachtegaalnest.

Het duurde weer vijf jaar voor de schutting en buurtuinen uit zicht waren en een deel van de bijzondere groenbewoners in nog kleinere aantallen terug waren. De eekhoorns waren terug, kregen een nest jongen, steenuilen jaagden weer in de tuin en de groenstrook, vonden een plek in onze bomen, tot de storm en een wortelvergiftiging twee bomen deed sneuvelen. Mussen en vinken kwamen onze tuin nauwelijks meer uit.

Nieuwe burens verwijderden alle volwassen bomen, struiken en dichte hagen en heggen. Vrijwel alle bomen in buurtuinen verdwenen en daarmee was de andere kant van de veilige groene weg voor de natuur verdwenen. Vanuit onze tuin konden de eekhoorns alleen nog via de dennen van de Abel Tasmanstraat de beekrand bereiken.

Het broedseizoen van 2007 besloot ons steenuilenpaartje hun nest te maken in de gemeentelijke groenstrook. Met succes en we genoten van zonnende uiltjes en vlieg oefeningen vanuit de dennen naar onze tuin. We keken en werden bekeken door zeven paar uilenogen. Een van de uiltjes vonden we met vechtwonden dood in onze tuin. We hebben hem begraven, naast de konijnen, duiven, merels en kwikstaarten, die door een loslopende buurhond net zo waren toegetakeld.

Vorig jaar waren de meidoorns aan de Karel Doormanstraat, recht tegenover de Abel Tasmanstraat slopersdoelwit. De veegwagen reed tegen de takken aan en dus moesten ze weg. Gelukkig was hierover te praten en werd er eerst herplant, maar dan weer niet gewacht tot de herplant ook groot genoeg was. De laatste meidoorns zijn in maart 2010 gekapt. Honderden wilde angelloze bijen moeten een andere voedselbron vinden. De stammenfoerageerders en de kramsvogels ook. Geen heggen meer, geen bomen. Begroeide tuinen werden grindbakken of doodgeschoffelde zandvlaktes. Bij de kap van meidoorns een jaar eerder in de Karel Doormanstraat en de dennen aan de Willem Barendtzstraat werden houtduiven en tortelnesten vernield. De dieren moesten voor de zoveelste keer een nieuwe nestplek zoeken, terwijl hun geboortenest al vijftien jaar in onze tuin zit, (partner- en plaatstrouw.)

Onbeschermde nesten vielen ten prooi aan kauwtjes en gaaien, die met het verdwijnen van bomen in de rest van Groenlo naar de resterende 'bosjes' trokken. Straks kunnen ook zij nog alleen terecht in de tuinen. Daar zit niemand op te wachten.

Aan het eind van de zomer bevocht een duivenpaar een laatste plekje in de dennen, te laat voor succes in dat broedseizoen. Dit jaar kunnen ze ook daar niet terecht.

Grote bonte specht

Winterkoning

De dag voor de kaalslag

Bij de zomertelling van 2008 en de tuinvogeltelling op 24 en 25 januari 2009

waren we trots op het gezamenlijk resultaat op zicht en gehoorwaarneming in en om onze tuin: 30 huismussen, 6 ringmussen, 4 houtduiven, 4 turkse tortels, 1 grote bonte specht, 2 kramsvogels, 1 koperwiek, 4 groenlingen, 10 staartmezen, 4 kuifmezen, 2 roodborsten, 4 vinken, 1 gaai, 1 kauw, 1 ekster, 2 winterkoninkjes, 6 koolmezen, 6 pimpelmezen, 2 matkoppen, 2 zwarte mezen, 4 boomklevers, 2 boomkruipers, 4 heggenmussen, 4 goudhaantjes, 4 kepen, 2 goudvinken, 2 appelvinken, 1 slechtvalk, 1 sperwer en 2 steenuilen. Daarnaast zaten of foerageerden in de groenstrook drie eekhoorns en twee keer een nest met jongen, egels, minstens twee soorten

vleermuizen. In de strooisellaag en aan de struiken was voor veel soorten voedsel te vinden.

Sperwer

Grauwe vliegenvanger

Een dag later, op **26 januari 2009 werd er dus 'gesnoeid'** en moeten nog drie dennen weg. Zonder dat er herplant zou worden, want: 'er staat groen genoeg in de straat'. Misschien nog te verdedigen als dat groen niet veranderd werd in bruine stokjes. Bovendien staat dat andere groen in particuliere tuinen, een garantie dus dat het bij een nieuwe mode of huiseigenaar verdwijnt. De paar bomen staan in onze tuin.

Maandag 26 januari, nog tijdens de bezwaarperiode, is de onderbeplanting in het eerste deel van het Abel Tasmangroen tot bijna op de grond weggezaagd en vervolgens werd de strooisellaag weg geschraapt en afgevoerd. Wat rest zijn zielige staakjes hout en nu nog, dennen, kaal tot vier meter hoogte. **Het nest van de steenuilen is verdwenen, en hun jachtgebied en leefgebied verwoest. Eekhoorns en egels en vogels raken hun laatste veilige groene weg en voedsel kwijt.** De aarde is niet langer bedekt, de humus, voeding voor de beplanting en dieren verwijderd. Het ecosysteem is verstoord, wind en zand hebben vrij spel, goed voor autowasstraat, glazenwasser en antihistaminefabrikant, maar niet voor mens en dier. In het tweede deel van het groen zijn enkele struiken tegen de erfscheiding aan op ongeveer een meter kaal gemaakt, de rest onderging hetzelfde lot als het eerste deel.

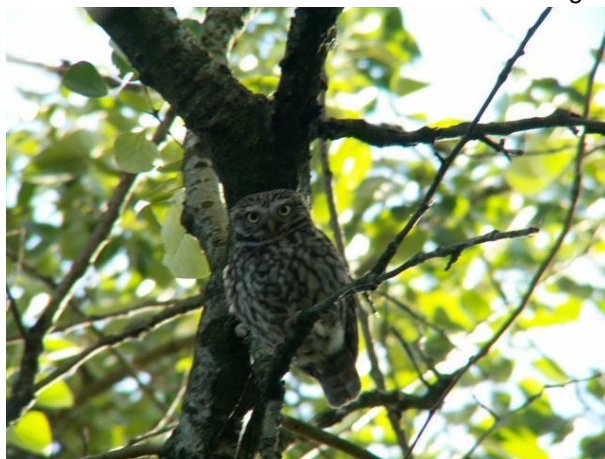
Weer geen meter snoei per jaar, maar kaalslag. Zo drastisch snoeien dat er geen habitat meer over is, mag niet als er beschermde soorten leven die afhankelijk zijn van dat groen voor nestplek, voedsel, bescherming en als aansluitroute op een groter gebied. Onderzoek daarnaar is niet gedaan toen de dieren er nog zaten.

Steenuilengalerij

Boven: verschillende gezichten in de dennen

In onze berk

Toen de onderbegroeiing en de strooisellaag was verdwenen, werd het noodzakelijk de dennen te laten staan. Er zou anders de eerst jaren geen schuilplek zijn voor enig wezen en geen voedsel, daar de strooisellaag verwijderd is en er voorlopig geen bessen aan de laurierkers komen. De houtduiven, die nooit op de voertafel kwamen, hebben de laatste klimopbessen op en plunderen nu de voertafels.

Onze tuin is ingericht voor de natuur, we hebben geprobeerd verwoestingen in de omgeving op te vangen, door de aanplant van besdragers die elders werden verwijderd en door het plaatsen van nestkasten en voer- en drinkplekken. Maar deze vernietiging valt niet op te vangen. En waarom was dit nodig? Waar wilde planten en dieren al duizenden jaren lang vierentwintig uur per dag hun habitat hebben, zich inschikken en aanpassen aan menselijke bewoning, verdrijft de menselijke huis- en tuinbezitter alles dat een ander aantal poten heeft dan hijzelf. Ook al maakt die mens maar een paar uur per dag gebruik van zijn leefruimte, zijn bezit kan niet gedeeld met een andere levensvorm. Vogels die bij vlieglessen in de dakgoot komen, worden verjaagd of gedood, hun nest wordt vernield. Een bijensoort zonder angel wordt vergiftigd omdat men haar aanziet voor een wesp. Jammer van de bessenjam.

Geen enkele andere soort verwoest al het leven om zich heen of vestigt zich ergens waar het hem niet bevalt en gaat dan de hele buurt veranderen. Zo'n ondiër is alleen de mens.

Als de bezwaartermijn in acht was genomen, had er overlegd kunnen worden en een was er oplossing gevonden die de habitat van de steenuilen, eekhoorns, egels, e.a. in tact liet en de faunawet niet overtrad.

Nu restte niets anders dan bezwaar te maken tegen de kap van de dennen en tevens een klacht in te dienen wegens verstoring van beschermde soorten, waarvan de opdrachtgever voor de snoei wist dat die aanwezig waren. Ik heb dat meerdere keren kenbaar gemaakt, aangeboden te gidsen voor gemeenteraad en groenwerkers.

Dus kwam er bezwaar en wel hier om:

- Nu de onderbeplanting weg is, kunnen de eekhoorns alleen nog van mijn bomen naar het grotere gebied bij de beek komen door over te springen naar de dennen. *Daarvoor zijn alle nu nog aanwezige bomen nodig.*
- Aangezien alle voedsel en alle andere schuilplekken verdwenen zijn, zijn alleen de dennen over voor eekhoorns, uilen, vleermuizen en zangvogels om in te schuilen, vanuit te jagen en/of in te nestelen. *Zolang er niets anders is kunnen die dennen niet weg.*
- Voor mij persoonlijk is het een aantasting van mijn woongenot en levenszin. De dieren in tuin en gemeentegroen zijn de reden dat wij dit huis bewonen. Wij zochten het groen om op uit te kijken. De uilen, eekhoorns en alle hierboven genoemde leven in het groen zijn mijn dagelijkse inspiratie, onderwerp van natuurcolumns, verhalen, boeken, foto's en tekeningen en geven mij levensvreugde.
- De reden van de voorgestelde kap klopt niet.
- De reden om geen herplant toe te passen is heel vreemd. Er zou genoeg groen in de straat overblijven...

Voor de kap van de laurierkersen was dat al niet waar, nu helemaal niet meer.

Bovendien staat het aanwezige groen in particuliere tuinen, geen garantie dat het

er volgend jaar nog staat. De aanwezige loofbomen staan trouwens in mijn tuin op de hoek van beide straten, waar tellen ze mee? Zelfs met het kleine aantal mensen in deze straat valt de berekening van zuurstofvoorziening en fijnstoffiltering door het aanwezige groen niet gunstig uit. Die paar, na de kap resterende dennen kunnen de uistoot van de openhaardschoorstenen, vuurwerkstank, Co2uistoot van de auto's en sigarettenrook van mijn burens echt niet neutraliseren.

*Er is juist reden om bij deze kapvergunning **herplant verplicht te stellen.***

Herplant met soorten die verschillend voedsel geven, verschillende schuilplaatsen bieden. In plaats van de gewraakte dennen zouden een paar vruchtdragende loofbomen met grote natuurwaarde herplant dienen te worden, met vergelijkbare stamdikte en hoogte als de dennen. Ook de onderbeplanting zou gevarieerder moeten om iets terug te winnen voor de nu verdreven fauna, waarvoor de gemeente zorgplicht heeft. De onmisbare strooisellaag zal moeten worden hersteld, kruidlaag of bodembedekkende planten zullen de bodembescherming moeten overnemen van de dichte begroeiing die er was. In particuliere tuinen mag het dan mode zijn alle leven weg te schoffelen en dode zand- of grindbakken te creëren, de gemeente heeft de plicht verantwoord met alle leven om te gaan.

Gemeentes dienen de aanwezige flora en fauna te beschermen en in stand te houden. Ook hebben gemeentes de taak het publiek voor te lichten over het te handhaven ecologisch evenwicht in de groenstroken en op te treden als mensen de levenslaag weghalen, bomen opzettelijk beschadigen of flora en fauna vernietigen. Overheden moeten de mensen voorlichten over het belang van bomen, hun onmisbaarheid voor de mens. (FAO-resolutie van 1954, tegen de ontbossing en verwoestijning, waardoor de voedselvoorziening op aarde in gevaar komt, zie aanhangsel.) Zelf het voorbeeld geven natuurlijk en geen open wonden creëren in de aardlaag, die de natuur vervolgens weer gaat laten dichtgroeien met door de mens ongewenste kruiden.

- Mijn evenwicht is verstoord. Ik leef en 'werk' met de natuur, daarom betrok ik dit huis. Waar ik uitkeek op levend, interessant, inspirerend, steeds wisselend en druk bezocht groen, kijk ik nu naar een doodse schutting met een blauwe tent, een auto in een carport, rondom slaapkamerramen, stalen rolluiken bij elk zonnestraaltje, tot en met de school. Elk geluid wordt versterkt nu de dempende werking van de struiken verdwenen is, rook en barbequestank wordt niet meer opgevangen.
- **Ik wil mijn leef- en woongenot terug, mijn dagelijkse leven met de natuur om me heen hersteld.** De onderwerpen van mijn columns, verhalen, gedichten, illustraties en foto's, die hier 24 uur per dag vertoefden, weer terug. Sinds 1989 ben ik 24 uur per dag thuis, zeker vijf dagen in de week. Met het afbreken van de leefplek voor de steenuilen, eekhoorns, egels en alle andere leven is mijn leefplek en levenszin afgebroken.
- Bij dit alles gaat het niet om mooi of lelijk, het gaat om **levensmogelijkheden**. De mens is onderdeel van de natuur en er van afhankelijk. Natuurlijk zijn er mensen die nooit een levend wezen in dit stuk groen zien. Waarnemen en natuurs kijken moet je leren en op zijn minst moet je iets willen zien. Daarom dient er ook een onderzoek gedaan voor er gewerkt gaat worden.
- **Wie de natuur vernietigt, tast de mens aan in zijn gezondheid en bestaan. Laat**

Groenlo nu eens trost en zuinig zijn op wat er leeft.

Eekhoorn in mijn tuin

Op de vlucht voor de man in het bakje

Bezwaar gegrond verklaard

Op 5 juli 2009 komt de brief met de uitspraak van de bezwaarcommissie. De bezwaren zijn gegrond verklaard, maar er wordt toch gekapt, omdat men de eigen redenen goed genoeg gemotiveerd vindt.

Op grond van aannames en veronderstellingen wordt vermoed dat er geen bijzondere soorten aanwezig zijn: *de begroeiing is dusdanig samengesteld dat het niet aannemelijk is dat er beschermde soorten aanwezig zijn en dat de Flora en faunawet van toepassing is.* (die wet geldt altijd) Zonder onderzoek, van achter het bureau bekeken. Alles wat wij als bewoners vanaf 1973 hebben zien komen en gaan aan fauna is dus verbeelding geweest, er kan niets leven daar, al mijn tellingen en waarnemingen, foto's, verhalen en columns ten spijt. Er kunnen geen vleermuizen zitten, ook al zie ik ze, met het blote oog herkenbaar als minimaal twee soorten, elke avond voor mijn raam jagen en weer in de bomen verdwijnen.

Tja, er is eerst zo drastisch gesnoeid, dat er geen groen meer stond, alles wat er leefde is daarmee weggejaagd en toen het door LNV vereiste 'onderzoek' met de hoogwerker gedaan werd, vluchtten de dapperste eekhoorns en vogels, die hun nestplekje in de dennen wilden heroveren, voor de man in het bakje uit naar de andere bomen en mijn tuin in. (Hun paniekkreten maakten mij attent op de hoogwerker.) Het bleef bij kijken in een boom, niet eens in alle drie de te kappen bomen, er werd niet onder de klimop gekeken. Wegjagen en dan kijken of er iets te zien is...

Ook wordt gesteld dat de grond bestaat uit rijke teelaarde naast tuinen met rijke grond. De huizen zijn gebouwd op het braakland, zonder ophoging, niks rijke teelaarde, de naastgelegen voortuin in het eerste stuk is stuivend zand. Zodra er maar een stuk open grond is groeien er de oorspronkelijke wilde planten, die bij dit soort braakland horen.

De nabij gelegen Slinge wordt aangehaald als vluchtplek en in ons gesprek met het groenbeheer zelfs als herkomst van de in de Abel Tasmanstraatstrook aanwezige fauna.

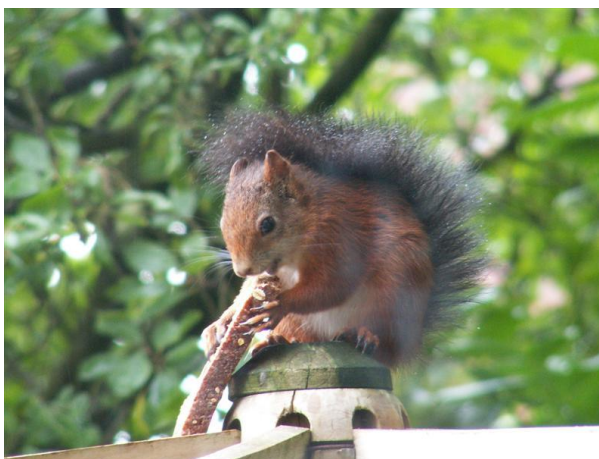
De Slinge is nog maar pas een ecologische verbindingszone en weer in oude staat hersteld. Door de beplanting van de straat leeft er nu fauna die niet in de beekzone

kan vertoeven. Die gebruikt de ecologische zone wel, maar komt daar niet uit voort. Het is juist andersom gegaan, wat hier nog zat, is weer naar het beekgebied getrokken toen dat weer aantrekkelijk werd. De groenstrook is op zichzelf verbindingsroute geworden voor de in de wijk aanwezige fauna. Dieren kunnen nu nog bij de beekzone komen, maar als die route (de groenstrook in de Abel Tasmanstraat) weg is, zitten ze vast in mijn tuin en het restant groen in de wijk, waarvan ook nog een aantal bomen gaat verdwijnen. De soorten die aangewezen zijn op de groenstrook zijn hun leefgebied kwijt en hebben niets aan de strook langs de beek, het is niet dezelfde biotoop. Anderen moeten een plaatsje veroveren in de steeds kleiner wordende en al bezette stroken groen verderop in de wijk. Ze kunnen 'vluchten' naar de beekzone als er gekapt wordt, maar kunnen dan niet meer veilig terug.

Bij de tortels zijn in 2009 geen jongen groot geworden, van de merelkuikens, waar ik er anders tijd in verschillende maten minstens een twaalfstal had scharrelen, zijn er twee groot geworden. De steenuilen zijn dit jaar niet in de strook teruggekeerd, wel jagen ze in mijn tuin, de grote bonte specht heeft zich voor het eerst in jaren niet op de voertafel vertoond.

Egel

Betrapt

De argumenten in het verweer van de gemeente, onder de schuingedrukte koppen vind ik schokkend.

De bezwaarders kijken nu bij andere huizen in de slaapkamers, waar ze eerder tegen groen en bomen aankeken. *Toch blijft de beeldkwaliteit* in tact.

De waarde voor stadsschoon en de landschappelijke waarde blijft onaangetast, want er gaat maar de helft van de bomen weg. In een gesprek wees men er op dat de andere bomen dan meer ruimte kregen om te groeien en dan 'mooier' werden. Dat zou misschien nog opgaan als er ook echt gedund werd, maar dat is niet zo.

Aan de ene kant gaat/is er een boom weg, aan onze kant gaan twee naast elkaar staande bomen weg, zodat er een enorm gat ontstaat tot aan de resterende boom aan deze kant. Als de overgebleven boom werkelijk het gevallen gat zou kunnen opvullen zou het probleem van de klager niet opgelost zijn en ging het daar niet allemaal om?

De bomen maken volgens de brief deel uit van een grotere structuur, maar bestaat toch uit maar zes bomen. De structuur blijft in stand als er drie bomen (de helft dus, weggaan? Er is al geen sprake meer van een groenstrook door de snoei tot op de

grond. En nogmaals, deze strook is de verbinding tussen het wijkgroen en de Slingestrook, die er later is gekomen en een totaal andere samenstelling heeft.

De leefbaarheid blijft in tact na het vellen van de drie bomen. Helaas is die leefbaarheid al enorm ingeperkt door de snoei, dat zag de man in de hoogwerker ook, niets zat er, volgens zijn verslag.

Onze bezwaren zijn gegrond wegens onvoldoende motivering en vervolgens vindt groenbeheer de eigen motivering toch voldoende om zichzelf de kapvergunning te verlenen. Snapt iemand dit nog?

Hittegolf 2006

Het nest bewaken

Alternatieven bespreken niet mogelijk

We hebben het College van B en W en de Gemeenteraad gevraagd om een gesprek, omdat we nog andere mogelijkheden zagen om het probleem hier op te lossen, we kregen een gesprek met de beleidsmakers van milieu en groenbeheer.

Zij 'moesten' ons vertellen wat het beleid was t.a.v. het groen in de wijken: Het enige dat er toe doet is of het groen 'mooi' is. Ze konden niet aangeven wie bepaalt wat mooi is, maar mooi is het enige criterium voor het groen in de wijken. Als er toevallig vogels en beschermde dieren komen wonen is dat aardig, maar daar hoeft geen rekening mee gehouden te worden. De gemeente is niet geïnteresseerd in ecologie en gaat zeker niet kijken naar ecologisch evenwicht en alles wat er leeft in groenstroken. Wet en LNV ten spijt: *De LNV-folder: Buiten aan het werk had men bekeken en in het buitengebied werkte men er soms wel mee, maar men is niet van plan het groen in de wijken ecologisch te beheren en daar wil men ook niet gaan kijken wat er is gaan leven in hun bomen. Zeker zullen ze niet bij voorbaat rekening houden met de (aanwezige) soorten.* Als die er gaan zitten kan dat, maar het is veel te lastig om er rekening mee te houden. Het groen hoeft alleen maar mooi te zijn. Leuk voor mij, dat ik er een spotvogel, steenuilen, eekhoorns, vleermuizen, etc. zag, maar daar heeft de gemeente niets mee te maken en zeker geen boodschap aan. Bovendien zouden die wel van de beekrand komen en er konden geen steenuilen in die dennen of laurierkers zitten, dat was niet aannemelijk.

Omdat we toch zoveel mogelijk wilden 'redden', hebben we gepleit voor andere opties en minstens voor herplant. Ook daar wilden ze wel naar mooi kijken, maar geen rekening houden met de ecologische aspecten.

We hebben bedongen dat er in ieder geval grote hulststruiken komen, die ook groot mogen worden, om de hoogte toch weer groen te krijgen. Ook wil men wel inheemse besdragers planten, maar eerst gaan ze de grond verbeteren door teelaarde op te brengen, (wat dus weer in strijd is met wat men in de brief stelt, (dat het rijke grond is.) Want de inheemse schrale grondliefhebbers die ik voorstelde (vlier, gelderse roos, egelantier) die hier overal en bij mij in de tuin spontaan op komen en veel aankunnen, zijn niet 'mooi' genoeg, tonen niet. Nogmaals werd benadrukt dat men geen rekening wilde houden met ecologische waarden. Wel wilde men voor bodembedekking zorgen, want dat was wel beleid: geen kale grond. Nestkasten plaatsen? Moest ik dan maar doen.

Dit groenbeheer was in 1980 al 34 jaar achterhaald, inmiddels is er de Flora/fauna en habitatwet, die men hier dus naar geloven opzij schuift. Zelfs gegronde verklaarde bezwaren worden onder geschoffeld.

Staartmezen

Roodborst

Waarschuwing van LNV

Gelukkig dacht het ministerie van LNV anders en kwam er een waarschuwing.

...Doordat er geen onderzoek is gedaan voor er gesnoeid werd is niet vast te stellen of er daadwerkelijk beschermd leven verstoord en vernietigd is. Volgens art. 2 is het handelen in strijd met de zorgplicht van de Fen F-wet. De zorgplicht brengt mee dat u als onderhavige, voorafgaand aan de werkzaamheden, voldoende ecologisch onderzoek dient te (laten) uitvoeren om vast te stellen of er een ontheffing nodig is...

Artikel 2

...dient een ieder voldoende zorg in acht te nemen voor de in het wild levende dieren en planten. Lid 2 van hetzelfde artikel bepaalt dat de zorg, als bedoeld in art.1, inhoudt dat ieder die weet of redelijkerwijs kan vermoeden dat door zijn handelen of nalaten nadelige gevolgen voor flora en fauna kunnen worden veroorzaakt, verplicht is dergelijk handelen achterwege te laten, dan wel alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs geveerd kunnen worden, teneinde die gevolgen te voorkomen of voor zover die gevolgen niet kunnen worden voorkomen, deze zoveel mogelijk te beperken of ongedaan te maken...

De gemeente(groenbeheer) was op de hoogte van de aanwezigheid van een beschermde soort(eekhoorn) en kon op de hoogte zijn van de aanwezigheid van andere soorten(steenmuis, vleermuis, e.a.). Ik heb kenbaar gemaakt dat de dieren

daar zaten en heb natuurcolumns (met foto's) over dit stukje groen en de bewoners gepubliceerd. Ook had een gidstoertje ogen kunnen openen.

Wat vraag ik?

En nu zijn we dus waar we hadden moeten en kunnen zijn in 2009:

Met alle gegevens en klachten een plan maken, met in achtneming van de zorgplicht voor de fauna. Herplanten, zorgen dat wat er leefde terug kan komen en niet elke vijf jaar verstoord wordt.

Er waren meerdere alternatieven, allemaal hadden ze sneller, goedkoper, met minder frustratie en natuurverlies gerealiseerd geweest. En het werk had al klaar kunnen zijn. Als men breder dan de bomen had gekeken en open oog en oor voor de natuur had gehad.

Als men nu eens begon met zich te laten gidsen/voorlichten over wat er leeft in zo'n groepje bomen en struiken, **leert kijken, voor de zaag of schaar erin gaat**, volgens de Fen Fwet te werk gaat. Dat betekent niet dat er niets mag gebeuren of niet gekapt mag worden. Er moet alleen overwogen worden hoe er de minste natuurschade wordt toegebracht en hoe die kan worden opgevangen of voorkomen.

Eerst kijken dus naar wat er leeft en niet eerst zagen en dan op zoek gaan naar leven. **Vóór de kap moet je weten wat er leeft. Echt onderzoek dat had moeten gebeuren voor de boel kaal gemaakt was, toen de vogels er nog zaten, op 25 januari zat er nog een halve rode lijst.**

Aanhangsel

In 1954 zag de FAO van de Verenigde Naties dat onoordeelkundige ontbossing leidde tot erosie en woestijnvorming en dat daarmee de voedselvoorziening op aarde en dus de mensheid bedreigd werd. Om de mensen bewuster te maken van de waarde van bomen in de natuur werd een resolutie aangenomen, waarin werd opgeroepen tot een jaarlijks terugkerend 'World Festival of Trees'. In 1957 heeft Nederland de eerste Boomplantdag en sinds 1980 vieren we op de derde woensdag in maart Nationale Boomfeestdag.

In 1954 schrijft Max Dendermonde: *De wereld gaat aan vlijt ten onder*. Een profetische titel, want ondanks VN-resolutie en alle publicaties sindsdien wordt er nog steeds vol ijver gekapt, verbrand, geharkt en vergiftigd tot er geen leven meer mogelijk is. Bomen worden door menigeen gezien als sta-in-de-wegs en helaas zijn bomen hier vogelvrij verklaard. Helaas is de groenstrook in de Abel Tasmanstraat letterlijk vogelvrij.

Publicaties, congressen en cursussen trokken langs in die 55 jaar, een kleine greep: over ecologisch groenbeheer, het belang van een humuslaag, bomen als zuurstoffabrieken en fijnstofstofvangers, CO2 opname, bio-diversiteit, kringloop, permacultuur, de geluiddempende werking van levend groen, verwoestijnen van doodgeharkte grond, sponswerking van een gezonde bodem, grondlawines door verwijderen van een wortelgestel, broeikas effect, toename astma- en allergie, van psychische problemen en stress bij de jeugd, de gevolgen van het verlies van contact met de natuur bij tieners...

Soms lijkt niets van deze kennis tot Groenlo doorgedrongen.

Vlijtige burgers werken alle leven uit de grond, handhaven geen zeven, maar een of twee plantlagen in hun tuin, vergiften elk onbekend dier en ongewenst element. Elke vogel is een bedreiging van hun eigendom. Zaad, bloesem en boomblad schijnt het te hebben

voorzien op kleding, buitenmeubilair, schoeisel en autolak. Een burger doet dit misschien in onwetendheid, de overheid heeft de plicht het groen te beheren in overeenstemming met de wet, met kennis en deskundigheid. En volgens de resolutie uit 1954 is er ook de plicht bomen te planten en hun burgers bewust te maken van het belang van bomen. Iedere Nederlander wordt geacht de wet te kennen. Burgers en gemeentes zijn dus op de hoogte van habitatwet en flora en faunawet en moeten daarnaar handelen. Het niet kennen of herkennen van soorten, onkunde of gebrek aan kennis geeft geen recht op vernietiging van wezens.

Als er hier niet zo kaalslagen was had de kap minder bezwaarlijk geweest, hadden we oplossingen gevonden voor de aanwezige fauna. Bv. Hoog afkappen, dennenstam laten begroeien, nestkasten plaatsen, stammen laten staan, nestplaatsen creëren, voedsel en schuilplekken maken, wilde bodembedekkers terugbrengen, strooisellaag herstellen. Waarom moest die laatste zo drastisch verwijderd? Ik wijs op de FAO-resolutie. Gemeente, vertel de burgers dat de beschermende voedsellaag niet mag verwijderd, en leer bomen zien als leefgemeenschap en zuurstoffabrieken.

De wereld gaat aan vlijt ten onder, hier in Groenlo gaat levende natuur ten onder aan vlijt, ongedefinieerde 'verfraaiing' en onwetendheid. Mooi of lelijk is arbitrair, het gaat om het leven. Sinds de resolutie van 1954 is smaak en mode vaak veranderd. Als dat onze waardebeoordeling is, heeft de mens niets geleerd in die 56 jaar. **Laten we voor leven kiezen, behoud elk stukje, voor Groenlo groen loos is.**

©Tekst M. Hoffmann, foto's: E.Hoffmann